

KULISSZA-KÖNYVTÁR
II. KÖTET

A SZÜZEK HÓDOLATA

Irta: HARSÁNYI ZSOLT

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-071-6 (online)
MEK-14407

A szín előkelő leányszobát ábrázol. Kedves, fehér budoár, elkényeztetett kisasszony otthona. Mikor a függöny felmegy, Gabrielle és a nevelőnő vannak a színen. Gabrielle idegesen le s fel járkál. A nevelőnő kézímunkázik és néha rosszalóan felnéz.

Gabrielle: Ó istenem, mindjárt öt óra és még mindig nincsenek itt. Hej de ideges vagyok. *(Haboz, elszánja magát).* Én elszivok egy cigarettát, borzasztó ideges vagyok! *(Kutatva néz a nevelőnőre.)* Csak egy cigarettát. *(Nevelőnő felnéz.)* Nem leszívni, nem, nem, csak úgy. *(Nevelőnő lenéz.)* Csak egyet. *(Megy a cigarettás doboz felé, folyton a nevelőnőt figyeli.)* Nagyon ideges vagyok, ez használni fog. *(Kivesz egyet.)*

Nevelőnő: Gabrielle!

Gabrielle *(dühösen visszacsapja a cigarettát)*: Mégis csak borzasztó, hát már cigarettázni se szabad? Rendben van. *(Dacosan leül.)* Jaj most már csakugyan mindjárt öt óra, hát mér nem jönnek már. Olyan ideges vagyok. *(Le s fel jár.)* Egy pohárka konyakot kellene inni, az lecsillapít. Csak egy pohárral. *(Nevelőnő felnéz.)* Nem, nem, csak egy félpohárral. Az nem árt. Az csak használ. *(Nyul a konyakos üveg után.)*

Nevelőnő: Gabrielle!

Gabrielle *(dühösen)*: Hát rendben van. Hát már ezt sem szabad. Ha a papa itthon volna, már régen megengedte volna. Hát ne engedje. Rendben van. Jaj, milyen ideges vagyok. Kiugrom az ablakon, bizonyisten kiugrom az ablakon. Hát mért nem jönnek már? *(Csengetés.)* Na hálistennek! *(Künn össze-vissza bakfiskacagás, láрма, vidámság, szeleburdi zaj hallatszik. Kicsapódik az ajtó és berontanak egymás hegyén-hátán Panna, Mária, Böske és Kitty.)*

Gabrielle: Szervusztok lányok, csakhogy itt vagytok! *(Mind hangosan szervuszt kiabálnak, zajos ölelkezés és csókolózás.)* *(Nevelőnő megbotránkozva kimegy a kézímunkával.)*

Panna: Csakhogy együtt vagyunk! Mind az öten!

Kitty *(erős angol akcentussal)*: Milyen nagy öröm ez!

Gabrielle: Üljetek le, gyerekek, jaj de jó, hogy már itt vagytok.

Panna: De még jobb, hogy az a hétfejű sárkány kiment. Két dolog van a világon, amit nem szeretek: a kelkáposzta, meg a nevelőnő.

Böske: Megjegyzem azért ment ki, mert idegessé teszi, ha lármázunk.

Mária: Tudjátok mit: lármázzunk, hogy be ne jöjjön.

Kitty: Nagyon jó, nagyon jó. *(Éktelen lármát csapnak.)*

Panna *(befogja a fülét, csitítja őket)*: Csend legyen, elég volt. *(Tulgárogják, a hangja elvész a lármában. Székre áll, integet.)* Csend legyen elég volt hallgassatok már! *(Végre csend lesz.)* Fogjátok már be a szátokat. Nagyon fontos dolgok vannak. Üljetek le!

Kitty: Akkor te is üljél le!

Panna: Ne lármáz! Gabrielle, légy szives jelentést tenni a tisztelt társaságnak, hogy áll a film dolga.

Gabrielle: Előbb várjuk talán meg a fiukat, meg a mozirendezőt.

Panna: Nem, nem, intézzük el mielőtt a fiuk eljönnek. Fontos okunk van rá.

Kitty: Fontos okunk van rá. Ez kettőnknek egy titok: Panna meg énnékem.

Gabrielle: Titok? Igazán? Jaj de érdekes. Mondjátok el.

Kitty: Majd aztán elmondjuk a titkot.

Panna: Előbb tedd meg az előterjesztést. Te vagy az elnök.

Gabrielle: Jaj de izgatott vagyok, miféle titkok van?

Panna: Te csak terjeszd elő, amit telefonon már mondtál.

Gabrielle: De nagyon izgatott vagyok. Hát jó. Tisztelt hölgyeim!

Mind (*örült lármát csapnak*): Halljuk, halljuk!

Panna: Ha mindenki így ordít, nem lehet hallani. Halljuk!

Gabrielle: Tisztelt hölgyeim!

Böske (*Kiált*): Halljuk! (*Megijed a Panna pillantásától.*)

Gabrielle: Mint tudjátok, elhatároztuk, hogy annak a nagy játékos filmnek, amelyet a Neptun-filmgyár propaganda célra rendez, egyik részét mi vállaltuk. „A szüzek hódolata” című részt kell eljátszanunk, mikor Sándor főherceg a parkban találkozik az arra sétáló urilányokkal. Mi, mint a „Cirmos cica”-bakfiségyelet választmánya, azt határoztuk, hogy folyamodványt adunk be az udvarhoz, hogy Sándor főherceg öfelsége a játékos célra való tekintettel maga játssza el velünk a filmszerepet.

Panna: Kinek az ötlete volt?!

Böske: Ne dicsekedj folyton!

Gabrielle: Csendet kérek!

Mária: Hallgass már egy kicsit!

Kitty: Ne kiabáljál már!

(*Egyszerre lehurrogják.*)

Gabrielle: Legutóbbi ülésünkön a folyamodványt meg is irtuk és el is küldtük az udvarhoz a főherceg szárnysegédének. És már tegnap megkaptuk a választ.

Böske: Hogy a főherceg nem jön.

Mária: Hogy nem játszik.

Panna: Hogy nem lesz belőle semmi.

Kitty: Hogy nem sikerült.

(*egyszerre.*)

Gabrielle: Én vagyok az elnök vagy sem? (*Csend.*) No hát. Megkaptuk a választ, hogy a főherceg a kedves felszólításnak nagy sajnálatára nem tehet eleget.

Kitty: Hát nagy szemtelenség is volt nekünk arról álmodni, hogy egy főherceg majd velünk játszik filmet.

Panna: Ó Istenem, milyen szép fiú! Milyen drága! folyton nézem a képét az illusztrált lapokban.

Mária: Nekem be van rámozva mint tengerész.

Panna: Az semmi. Nekem megvan kívágya egy lapból lovaglóruhában. Ha éppen akarod tudni, hát sokkal fessebb.

Kitty: Az semmi. Nekem van lovon, de mint huszárkatona.

Böske: Hát az is valami. Nekem meg van tenniszruhában.

Panna: Ne veszekedjetek. Nekem huszonhárom Sándor főherceg képem van. Mindbe szerelmes vagyok. Sándor főhercegbe huszonháromszor vagyok szerelmes.

Kitty: Én ezer! És százezer!

Panna: Én milliószor és pont, vége, slussz. (*Gabriellehez.*) Szóval a főherceg nem játszik.

Gabrielle: Csak maradjunk a tárgynál. Szerelmes vagy bele? És mit szól ehhez a Pista?

Panna: Na és te nem vagy szerelmes belé?

Kitty: Te talán nem imádsz őt? Minden lány az országban imád őt.

Gabrielle: Te se nagyon beszélj, hogy imádod, mert megtudja a Dezső.

Panna: Az elnök ne avatkozzon a választmány magánügyeibe. Térjünk át a filmre. A főherceg nem játszik. Mi lesz most a filmmel?

Gabrielle: Eldobjuk. Vége. Megbuktunk.

Panna: És a mozirendezőnek odaadjuk az ötezer koronát, amit a saját szánktól spóroltunk el a cukorsüteményen.

Kitty (*lelkesen*): És a gesztenyepirén?

Gabrielle: Hiába. Oda kell adni.

Panna: Hát látod. Most jön a titok.

Kitty (*mohón*): Majd én azt elmondok...

Panna: Nem, én akarom elmondani!

Kitty: De nem, majd én!

Gabrielle: Ne veszekedjetelek. (*Pakli kártyát vesz elő.*) Emelj!

Panna: Nyolc!

Gabrielle: Te is, Kitty!

Kitty: Négy!

Gabrielle (*Pannához*): Te mondod el.

Kitty: Én mindig ilyen szerencsétlen vagyok. (*Bőg.*)

Gabrielle: Ne bőgj, itt egy cigaretta! (*Kitty rágyújt és megvigasztalódik*) Mondd el, mert megbolondulok az izgatottságtól.

Panna: A filmet nem kell eldobni. Van, aki eljátsza.

Mind: Mi? Kicsoda? Hogyan?

Panna: Kitty meg én találtunk egy moziszinészt, aki örülten hasonlít Sándor főhercegre. Éppen olyan gusztá!

Kitty: Olyan drága egy édes ember!

Mária: Óriási.

Böske: Hol vettétek?

Kitty: Majd elmondok a dolog én.

Panna: Te megkaptad a cigarettát, hallgass. (*Kitty csendesen sir*) A tenniszre mentünk a kis erdőbe és ott megismerkedtünk vele.

Gabrielle: Hogy ismerkedtetek meg? Megszólitott? (*Mind feszülten figyelnek.*)

Panna: Mentünk a kavicsos uton és jött szembe. Megnézett minket és megállt és utánunk fordult. És mink véletlenül hátranéztünk...

Kitty: Te véletlen, én nem véletlen.

Panna: Ne szakíts félbe. És hátranéztünk és akkor ő elkezdett mosolyogni és én nem akartam nevetni...

Kitty: Csak ne beszélj, mert én nem akartam és te neveltettél és azért volt a nevetés.

Panna: Na hát milyen szemtelen vagy, nem te neveltél előbb?

Kitty: Mindent rámfogja. *(Sir.)*

Mária: Ne bögj.

Böske: Mondjad már.

Panna: És akkor ő a virágágyak között elébünk került és egyszer csak jött velünk szembe a kavicsos uton. És akkor megint nevtünk...

Kitty:Csak te neveltél. *(Lehurrogják.)*

Panna: És akkor én elfelejtettem a rakettet egészen véletlenül...

Mind *(gunyosan hahotáznak)*: Véletlenül!

Kitty *(kárörömmel)*: Szép kis véletlen!

Panna: Te csak hallgass, mert először te feleltél neki.

Kitty: Mindig mindent ráfogja énrám. *(Sir.)*

Panna: És akkor elkezdünk beszélgetni és én mondtam, hogy ő mennyire hasonlít Sándor főhercegre és ő mondta, hogy ezt már sokan mondták neki és ő moziszinész és erre elmondtuk a filmet neki, ezt a jótékony filmet.

Kitty *(könyörögve)*: Hadd mondjam én a végét!

Panna *(sértve)*: Kérlek, én el is mehetek.

Gabrielle: Na ne bánts, szegény kis angol, hadd beszéljen ő is.

Kitty *(boldogan)*: És akkor azt mondott, hogy ő szívesen eljátsza a főherceg szerepét nekünk és mondtuk neki, hogy jöjjön el a választmányi üléshez Frey Gabriella bárónő lakására és megmondtuk a címet és...

Panna *(hirtelen közbe)*: És most ide fog jönni. Na! *(Ámulás.)*

Kitty: Mindig elrontasz nekem az elbeszéléseket.

Gabrielle: Idejön? Jaj de izgatott vagyok. És mondjátok, milyen. Nagyon hasonlít a főherceghez? *(Csengetnek.)* Vagy a fiuk, vagy a mozi rendező.

Panna: A fiuk előtt hallgatni.

Kitty: Te Mária, te olyan pletyka vagy, fogsz hallgatni?

Mária: Én? Egy szót se szólok becsület isten szentségemre.

Böske: Én se szólok.

Pista *(belép, Jenő mögötte)*: Kezüket csókolom.

Jenő: Kezüket csókolom. *(Általános kezelés.)*

Pista: Jöttünk a gyászhiat tudomásul venni. A főherceg nem játszik.

Jenő: Anélkül az egész nem ér semmit. A filmet hiába irtam.

Pista: Irtuk.

Jenő: Na, amit te irtál bele.

Pista: Én? A szívem vérével irtam ezt a filmet. Hogy van ez jelenetезve! Most eldobhatjuk.

Gabrielle: Foglaljanak helyet, gyujtsanak rá ott van konyak. Hát a filmet nem kell eldobni, mert...

Kitty (*gyorsan*): mert el fogja játszani egy moziszinész, aki...

Panna (*elveszi tőle, roppant gyorsan*): aki borzasztóan hasonlít Sándor főhercegre és megismerkedtünk vele és felkértük és ide fog jönni és eljátsza. Igenis elmondtam.

Pista: Maguk megismerkedtek egy moziszinésszel?

Panna: Én nem. A Kitty.

Jenő: A Kitty?

Kitty: Nem én, a Panna.

Panna: Majd pofonváglak, csak árulkodjál, tudniillik a dolog úgy történt... (*Csengetnek.*)

Gabrielle: Ez a mozi rendező.

Jenő (*Kittyhez*):

Pista (*Pannához*): Majd ezt elintézzük.

Rendező (*dult, fantasztikus ember, beront*): Kezüket csókolom, alászolgája, urak (*liheg*), meg bocsátanak egy pillanatra, a telefon... (*a telefonhoz megy*): Halló, tizennégy ötvenkettő... halló itt Bende... Kérem a Moskovitzot... Halló, elfelejtettem magának mondani, hogy holnap reggelre kell három tevé és az ügynöktől tizenöt néger a Napkeleti kéjvadászhoz... Halló... az nekem legyen meg. Rendben. (*Leteszi.*) Hát kérem, ahogy megmondtam, a főherceg nem lép fel. Ez természetes, mért nem hallgatnak rám.

Panna: Kedves Bende ur...

Kitty (*eltolja*): ...a felvétel meglesz.

Rendező: Meglesz? Kivel?

Panna: Találtunk egy moziszinészt, aki...

Kitty: ...aki örületesen hasonlítja a főherceghez.

Rendező: Moziszinész? Hogy hívják? (*Csengetnek. Örült izgalom.*)

Panna: Ez ő!

Kitty: Ez ő lesz!

Mária: Jaj a a hajam!

Böske: Rendben van a bluzom hátul?

Gabrielle: Jaj de izgatott vagyok...

Szinész (*belép, igen elegáns, igen előkelő, kedves, fiatal férfi, arisztokratikusan, idegenszerűen beszél*): Kezeiket csókolom, jó napot. (*Meglátja Pannát és Kittyt*): Á, a kedves ismerős a tenniszről... and you are the little english miss... szabad kérem, hogy bemutassanak?

Panna: Én őszintén szólva nem is tudom a maga nevét.

Szinész: A nevem (*Mosolyog*) Battenberg. (*Kivülhajlik, Jenő és Pista ellenszenvvel fejet hajtanak és érthetetlen neveket morognak.*)

Bende: Maga egy moziszinész? Nem ismerem magát.

Szinész: Ön...?

Bende: Én Bende Endre vagyok és ha maga egy rendes moziszinész volna, akkor tudná, hogy ki vagyok.

Szinész: Bocsánatot kérek, én öt évig a háboruban voltam... nem vagyok itthon ismerős... igazán restellem...

Bende: Jó, jó. (*Telefon cseng.*) Ez én leszek. (*Felveszi.*) Moskovitz? Igen, én vagyok. Hát persze, hogy a vörös parókákat. Megmondják a műhelyben, a Tévedt bűnökben használtuk utóljára. És halló... gondoskodjanak nekem előre arról a huszonöt kutyáról a Fekete vadászra. (*Leteszi.*) Szóval maga... hogy hívják?

Szinész (*mosolyog*): Battenberg.

Bende: Majd kap egy rendes nevet. Maga eljátsza a főherceget. Na. Eléggé hasonlít. Az orra nem jó, nem lehet fotografálni. Majd a maszknál segítek. Hát kérem, ne beszéljünk sokat. A két szerző ur maradjon itt és a két főszereplő hölgy.

Gabrielle: Addig átmegyünk a zongoraszobába. (*Gabrielle, Mária, Böske összebujva, suttogva nevetgélve, visszanézegetve el.*)

Rendező: A filmrészlet főjelenete az, mikor... mondja, intelligens ember maga?

Szinész: Gondolom.

Rendező: Tudja, mi az a nagyuri előkelőség?

Szinész: Azt hiszem, tudom.

Rendező: Hát ne felejtse el, hogy főherceget játszik. Egy kimért, hideg, előkelő egyéniséget.

Szinész: Pardon, de Sándor főhercegről azt hallom, hogy nem kimért és nem hideg.

Pista: A művész ragaszkodik a szerephez.

Jenő: Igen. Az jól van megírva.

Rendező (*idegesen*): Kérem, az urak ne zavarják a rendezőt. Nem érek rá. Csak azért jöhöttem el egy negyedórára, mert rémesen zuhog az eső.

Pista (*sértve*): Kérem.

Jenő (*sértve*): Kérem.

Szinész: Sándor főhercegről olyanokat mesélnek, hogy roppant közvetlen ember, aki nem szereti a sok teketóriát és az udvarnál kétségbe vannak esve, hogy kíséret nélkül járják a fővárosban és beszélget a járó-kelőkkel.

Rendező: Nézze, öcsém, maga ne vitatkozzon a rendezővel... (*csenget a telefon, felveszi.*) Halló... nem az írógépeket, maga állat, hanem az írókézeket! A írókéz-indiánokat, akik az Inka mostohalányának a második felvonásában kellene. Na, érti már? A tornatarokokat megcsináltatták? Jó! (*Leteszi. Színészhez:*) Maga ne vitatkozzon a rendezővel, fiam, hanem csinálja amit mondok.

Szinész: Pardon, de hallom a főherceg gyakran elmegy hazulról és az udvari lakáj, akit kétségbeesett szülei küldenek utána, alig bírja megtalálni.

Rendező: Ezek olyan firkász-dolgok a lapokban. Maga olyan felfogással játsza a szerepet, ahogy a rendező mondja.

Pista: És a szerző?

Jenő: A két szerző.

Rendező: Az urak hagyjanak békét. Hát kérem. Panna kisasszony. Ott méltóztatik lenni a színen. Ott az erdő, itt a patak. Kitty kisasszony, méltóztassék ide bemenni, majd innen jön. *(Betolja jobbra.)* Az urak idemennek. Majd vadászkosztümben jönnek a hidon át. *(Tuszkolja őket az erkélyre.)*

Pista: Ott esik az eső az erkélyen.

Jenő: Meg van örülve, hiszen itt zuhog az eső.

Rendező: Nem érek rá, uraim, nem érek rá. *(Kituszkolja őket, dühösen rájuk zárja az erkélyajtót.)* Én, mint testőrtiszt jövök majd innen. *(Bemegy balra.)*

Színész *(benyomja az ajtót és rácsukja a kulcsot, Pannához fordul)*: Hogy van, bájos és ismerős ismeretlen?

Panna: Ez nincs benn a darabban.

Színész: Nem baj. Beletesszük. Ez a majom nem jöhet ki, mert rázártam az ajtót. A szerepeket játszhatjuk a saját felfogásunk szerint.

Panna: Maga hogy fogja fel a főherceget?

Színész: Kedves, barátságos fickónak, aki nagyon nyájasan tud ránézni egy ilyen csinos hölgyre, mint maga. És maga hogy képzelem a saját szerepét?

Panna: Felvágott nyelvű bakfisnak, aki mindenre meg tud felelni, amit egy moziszinész mond neki, még ha főherceget játszik is.

Színész: Nagyon helyes felfogás. Ugy látom, hogy menni fog a dolog. Talán ne is ragaszkodjunk a szöveghez. Egy kis improvizálás néha a legnagyobb sikert hozhatja. Tehát én sétálok az erdőben és maga szembe jön. Mélyen meghajlik. *(Panna játssza.)* Én nyájasan bólintok. Most megállunk és kezdünk beszélgetni. Hogy van, kislány?

Panna: Köszönöm, ahogy egy lány érezheti magát, ha tizennyolc éves és tavasz van. *(Az erkélyen dörömbölnék.)*

Színész: Hagyja őket, most tavasz van. A tizennyolc éves lány számára kívül süt csak a nap, vagy belül is?

Panna: Nem olyan számár, hogy belül ne süssön neki.

Színész: Szóval szerelmes. Ideálisan, mint ábránd és holdvilág, vagy praktikus józansággal, mint férjhezmenés?

Panna: Hasznost a kellemessel. Ideálisan szerelmes valakibe, aki ábránd marad és praktikus szerelmes valakibe, akihez feleségül fog menni.

Színész: Ki az egyik és ki a másik?

Panna: Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy szégyellem magam megmondani. Szerelmes vagyok Sándor főhercegbe és szerelmes vagyok Pista törvényszéki aljegyzőbe.

Színész: Maga szerelmes a főhercegbe?

Panna: Azért mert őt játssza, még semmi köze hozzá.

Szinész (*meghajlik*): Pardon. És mi van a Pistával? Mikor lesz a lakodalom?

Panna: Majd ha kinevezik törvényszéki jegyzőnek. (*Sóhajt.*) Az még messze van.

Szinész: Soron kívül nem megy az ilyesmi?

Panna: Ha valami örült nagy protekció volna.

Szinész: Az persze nincs. Baj, baj. Térjünk vissza a főherceghez. A főherceg most meg fogja csókolni az erdőben sétáló kislányt.

Panna: Az nincs benne a darabban.

Szinész: Beletesszük. (*Közelebb.*)

Panna: Hallja, pofonütöm.

Szinész: Nincs igaza. Én most a főherceg vagyok. Szinjáték az egész. Maga szerelmes belé és én nagyon hasonlítok rá. Hunyja be a szemét és higgye, hogy én vagyok az. (*Panna engedelmeskedik.*) És most a főherceg meg fogja csókolni magát és maga sohasem látja őt többé, ezt a csókot szépen elteszi emlékébe és hozzámegy a Pistához és derék, hűséges felesége lesz neki. Igen?

Panna (*elhalóan*): Igen. (*Hosszu csók.*)

Kitty (*kilép*): Meddig várjak még a jelenésemre?

Panna: Ó hogy szégyellem magam. (*Befut oda, ahonnan Kitty kijött.*)

Szinész: Nem kell várni, my little one, éppen itt a jelenése.

Kitty: De nekem lámpalázam van, én úgy félek.

Szinész: Miért van lámpaláza? Hiszen nincs közönség?

Kitty: De nekem magától van lámpalázam.

Szinész: Csak nem fél tőlem? Én nem eszem meg. Pedig elég ennyivaló.

Kitty: Jaj, hogy félek. Ha a Panna itt volna, nem félnék.

Szinész: Huncutok maguk, kis lányok. Kivülről olyan félénkek és belülről olyan bátrak, hogy kettőt is mernek szeretni egyszerre.

Kitty (*ijedten*): Honnan tudja aztat?

Szinész: Olyan szemem van, hogy belelátok a forró, csacsi kis szívébe. Maga kettőt szeret. Egyet ideálisan, úgy ábrándozásból és egyet komolyan, úgy férjhezmenésből.

Kitty: Borzasztó. Maga egy gondolatolvasó vagy egy olyan spiritisza.

Szinész: Hát kitaláltam? (*Kitty némán, szégyellősen igent int.*) És ki az a kettő?

Kitty: Azt nem lehet megmondjam.

Szinész: Na mégis. Nekem.

Kitty: Azt is találjon ki.

Szinész: Legalább mondjon valami közelebbit. Segítsen.

Kitty: Az egyikhez maga nagyon hasonlít. A másik pedig nincs messze innen.

Szinész: Szóval az ideális szerelem a Sándor főherceg és a másik pedig az a másik fiu.

Kitty (*hevesen igent int*): A Jenő.

Szinész (*mosolyog*): A Jenő. És mit akar a Jenőtől? Ugye hozzámenni? (*Kitty igent int.*) Nagyon szeretni és nevelni a kis babykat és boldognak lenni és együtt megöregedni. (*Kitty sir.*) Na, mi baj, csöppség? Baj van? (*Igent int.*) Hát mi baj a Jenővel? Nem lehet hozzámenni?

Kitty: Ő mérnök és van egy telek és ott akar egy gyárat alapítani és nem kapta engedély. Kéne nagy protekció.

Szinész: Az bizony baj. És mit akar a főhercegtől? (*Kitty vállat von.*) Na? (*Kitty sir.*) Hát mi baj a főherceggel?

Kitty: Nem fogok soha látni igaziban. Pedig csak egyszer szeretném őket megcsókolni, nagyon, nagyon és aztán csak a Jenőt szeretni mindig.

Szinész: Nagyon? Nagyon? (*Kitty igent int.*) A szemét behunyni? (*Kitty igent int, behunyja*) A szószí fejét egy kicsit hátra hajtani. (*Kitty igent int.*) És várni? (*Igent int. Csók.*)

Panna (*benyit*): Ejha! Te is?

Kitty (*sikolt, sir*): Én nem akartam ő akarta, erőszakkal engemet megcsókolt...

Panna: Hallja, maga egy csirkefogó. Lecsókolja itt a nőket. Magának nem szabad egyedül maradni. (*Kinyitja a rendezőre zárt ajtót.*) Jöjjön ki. (*Beszól Gabrielleéknek.*) Vége, kijöhetnek. (*Kijönnek.*)

Rendező: Micsoda buta vicc ez? Azt hiszik, én loptam az időmet? Közben egy életbevágó sürgős dolog jutott eszembe és maguk miatt nem tudtam telefonálni. (*Telefonhoz.*) Halló, tizennégy ötvenkettő. Moskovitz? Halló. Az óriás kigyókért nem kell az ötven korona napibért kifizetni, mert az ügynök még tartozik nekünk azzal a csináltatással, mikor letörte abból a forradalmi darabból a guillotine-nak a sarkát, azt vonja le neki. (*Leteszi.*) A szerző urak hol vannak? (*N. B. A két fiu az előbbi jelenet alatt gyakran dörömbölt*) Ja persze, ide tettem őket. (*Kinyitja az erkélyajtót, a két fiu rettenetesen elázva jön be, csurog róluk az eső, az orruk piros, a hajuk csapzott.*)

Pista: A fene egye meg a maga dolgát, hiszen... (*tüsszent.*)

Jenő: Gazember! Ezt meg fogja... (*tüsszent.*)

Rendező: Mindennek ez a ripacs az oka, rám zárja azt ajtót, azt hiszi loptam az időmet.

Pista (*Pannához, náthásan*): Bég deb is szaboltunk a bűvész ur biatt. Hol isberkedtek beg vele?

Jenő: (*Kittyhez*): Hol isberkedtek beg ezzel az urral?

Pista: Bert ha bagát kerülgeti ez a ripacs, (*fenyegetően a színészhez.*) Letöröb a derakad.

Gabrielle: De kérem, Pista, a vendégemet...

Mária: Nem szép dolog...

Jenő: De a terebtésit deki, ha Kitty körül legeskedik, bajd éd is ellátob a baját, a fede a pofájába!... (*Csengetnek.*)

Böske: Milyen goromba!

Szárnysegéd (*uniformisban, rendjelekkel*): Fenség! Csakhogy megtalálom! (*Halálos csend.*) Legyen olyan kegyes hazajönni, a nagy fogadás egy negyedóra mulva történik.

Az állítólagos színész: Rendben van, kedves gróf, megyek már. Hogy tudta, hogy itt vagyok? Maga egy óriási ember.

Szárnységéd: Véletlenül láttam meg az utca másik oldalán az udvari autót. A házmesternek leírtam fenségedet, hogy hova vitt egy ilyen urat liften. Most nagyon kérem, kegyeskedjék az autóba lefáradni.

Sándor: Azonnal, csak az urak névjegyeit kérem. *(Pista és Jenő borzasztóan félve, reszkető kézzel adnak névjegyet.)* Nem párviadal, hanem protekció céljából. Hölgyeim, uraim! *(fejbillentés, indul.)*

Szárnységéd: Bocsánatot kérek. Számitok a társaság diszkréciójára. *(Fejbiccentés. Ketten el.)*

Panna: Ez... hiszen ez...

Kitty: Te Panna! *(Összecsapja a kezét.)*

Panna: Fogd be a szád. Szegény Pista, hogy megázott! *(Dédelgeti.)*

Kitty: Szegény Jenő, hogy megázott... *(Dédelgeti.)*

Függöny.